

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 37 2019, nummers 962 – 982 vrijdag 4 oktober 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoeding	6
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	12
Arbeidstijdenwet	12
Studiefinanciering	13
Wet op de rechtsbijstand	15
Vreemdelingenrecht	15
MVV	15
Asiel	16
Opvang	18
Richtlijnen en verordeningen	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 962

Rechtbank Oost-Brabant, 18-09-2019 (publ. 02-10-2019), SHE 19/1605

burgemeester van Eindhoven, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

WAARSCHUWING. I.c. is de aan eiser gegeven waarschuwing niet gelijk te stellen aan een besluit en niet appellabel. Verwijzing naar de conclusie van staatsraad a-g Widdershoven van 24 januari ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)) waarin drie situaties worden geschetst waarin een waarschuwing in ieder geval met het oog op de rechtsbescherming met een besluit gelijk moeten worden gesteld. Geconcludeerd wordt door de rechtbank dat de conclusie van Widdershoven en de rechtspraak van de Afdeling een vierde variant in beginsel niet uitsluiten. Er moet dan wel sprake zijn van een bijzondere situatie die meebrengt dat beoordeling in bezwaar en beroep geen uitstel duldt.

Het besluit over de intrekking van de waarschuwing is ook niet appellabel.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 5 december 2018

([ECLI:NL:RVS:2018:3946](#)) en de conclusie van Widdershoven.

Besluit waarbij de burgemeester een waarschuwing gegeven aan eiseres vanwege de exploitatie van een seksinrichting zonder vergunning. [...]

2. Het bestreden besluit gaat over de vraag of eiser een bezwaarschrift kan indienen tegen de waarschuwing en tegen de weigering om de waarschuwing in te trekken. De burgemeester vindt dat dit niet kan en verwijst naar de uitspraak van de ABRS van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)). Een waarschuwing moet zijn gebaseerd op een wettelijk voorschrift en moet een essentieel onderdeel zijn van een sanctieregime. De door de burgemeester gegeven waarschuwing is gebaseerd op het handhavingsarrangement, wat geen wettelijk voorschrift is. Ook de door de Afdeling geformuleerde uitzonderingen in de uitspraken van 24 oktober 2018

([ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)) en 5 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3946](#)) zijn volgens de burgemeester niet van toepassing. De burgemeester concludeert dat de twee besluiten waartegen het bezwaar zich gericht niet appellabel zijn.

3. Eiser heeft aangevoerd dat hij het eens is met de burgemeester dat de waarschuwing niet is gebaseerd op een wettelijk voorschrift en dat deze geen essentieel deel uitmaakt van een sanctieregime. Eiser is van mening dat ook niet is voldaan aan de drie uitzonderingen die staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven (hierna: Widdershoven) heeft geformuleerd in een conclusie van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)). Maar er is volgens eiser gelet op de volgende argumenten toch sprake van een situatie die maakt dat de waarschuwing gelijkgesteld moet worden met een besluit: [...]

Is de waarschuwing een besluit?

5. Sinds de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018 is de heersende lijn ten aanzien van het rechtskarakter van waarschuwingen die zijn gebaseerd op een wettelijk voorschrift de volgende:

“Een dergelijke waarschuwing is in ieder geval een besluit als de waarschuwing een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid in bepaalde situaties en dus een essentieel onderdeel is van een sanctieregime. Hierbij is, anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraak van de Afdeling van 16 november 2011, niet van belang of bij het opleggen van de sanctie nog een belangenafweging moet plaatsvinden. Het bestaan van de waarschuwing is immers hoe dan ook een toepassingsvoorwaarde voor de uitoefening van de sanctiebevoegdheid.”

6. De door de burgemeester gegeven waarschuwing is niet gebaseerd op een wettelijk voorschrift. De waarschuwing is de eerste stap in het Handhavingsarrangement. Dat arrangement geeft invulling aan de bevoegdheden die de APV geeft aan de burgemeester. De APV is een wet in materiële zin, maar de waarschuwing volgt niet rechtstreeks uit die wet. Daarmee is niet voldaan aan een van de (hoofd)voorwaarden voor appellabiliteit. Daarover zijn partijen het eens.

Is de waarschuwing gelijk te stellen met een besluit?

7.1. In geschil is of de waarschuwing gelijk moet worden gesteld met een besluit. In zijn conclusie van 24 januari 2018 heeft Widdershoven drie situaties geschetst waarin een waarschuwing in ieder geval met het oog op de rechtsbescherming met een besluit gelijk moeten worden gesteld. Het gaat om de volgende situaties: [...]

7.2. Tussen partijen is niet in geschil dat geen van deze drie situaties zich voordoet. Ook de rechtbank acht geen van de genoemde uitzonderingen van toepassing.

8.1 Eiser bepleit dat de conclusie van Widdershoven een vierde uitzonderingsvariant niet uitsluit. De door eiser aangevoerde factoren die maken dat de waarschuwing gelijk gesteld moet worden met een besluit zijn onder 3 opgesomd.

8.2. De burgemeester meent dat Widdershoven een vierde gelijkstellingsvariant zeker had benoemd gelet op de grondigheid van zijn conclusie. De door eiser aangedragen argumenten leiden de burgemeester niet tot de conclusie dat de waarschuwing in dit geval een besluit is of daarmee gelijkgesteld moet worden.

8.3.1 De rechtbank stelt voorop dat de conclusie van Widdershoven en de rechtspraak van de Afdeling een vierde variant in beginsel niet uitsluiten. Daarbij merkt de rechtbank echter op dat niet licht moet worden overgegaan tot het aannemen van een vierde variant. Er moet sprake zijn van een bijzondere situatie die meebrengt dat beoordeling in bezwaar en beroep geen uitstel duldt.

8.3.2. De argumenten van eiser leggen onvoldoende gewicht in de schaal om een vierde variant aan te nemen. [...]

8.3.3. Anders dan eiser betoogt is de waarschuwing niet per definitie bestraffend van aard. Handhaving is altijd gericht op herstel van een onrechtmatige situatie. Van leedtoevoeging is geen sprake. Dat dit gevoelsmatig anders ligt, is voorstelbaar, maar dat maakt niet dat de waarschuwing bestraffend is.

8.3.4. Widdershoven is in zijn conclusie expliciet ingegaan op de diffamerende werking en doorwerking van een waarschuwing. Widdershoven noemt dit vlekwerking (paragraaf 5.6 van zijn conclusie). Die vlekwerking doet volgens hem niet af aan zijn principiële standpunt dat er slechts drie uitzonderingsvarianten zijn. De rechtbank vindt het belangrijk dat de vlekwerking speculatief is. De hypothetische situatie dat eiser op enig

moment hinder ondervindt van de gegeven waarschuwing is onvoldoende om de waarschuwing appellabel te maken.

8.4. Ook anderszins bestaat volgens de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de waarschuwing moet worden gelijkgesteld met een besluit omdat een andere mogelijkheid om rechtsbescherming te krijgen onevenredig bezwarend zou zijn. Hierbij is van belang dat de weg naar de civiele rechter openstaat. Eiser heeft aangegeven dat hij eventueel een civiele procedure overweegt. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het volgen van deze weg niet van hem kan worden gevergd.

8.5. Het voorgaande leidt de rechtbank tot de eindconclusie dat de aan eiser gegeven waarschuwing niet appellabel is. [...]

Het rechtskarakter van de weigering om de waarschuwing in te trekken

9. Zoals hiervoor is geoordeeld, is de waarschuwing op grond van het handhavingsarrangement geen besluit en hoeft die waarschuwing ook uit een oogpunt van rechtsbescherming niet met een besluit gelijk gesteld te worden. Voor een besluit over de intrekking van een waarschuwing (zoals het primaire besluit 2) geldt hetzelfde: ook die beslissing is niet appellabel. Daartegen kon dus ook geen bezwaar worden gemaakt. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de eerder genoemde uitspraak van de Afdeling van 5 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3946](#)) en in de conclusie van Widdershoven. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:5640](#)

JnB2019, 963

ABRS, 25-09-2019, 201900582/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 1:3 lid 1, 8:41 lid 7 en 8

BESLUIT. De bij brief gedane mededeling van het college aan [appellant] dat hij niet tot vergoeding van het door appellant verschuldigde griffierecht over zal gaan, is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Behoudens de gevallen als bedoeld in artikel 8:41, zevende en achtste lid, van de Awb, die hier niet aan de orde zijn, is de bestuursrechter met uitsluiting bevoegd zich uit te spreken over de vraag of het bestuursorgaan tot vergoeding van het betaalde griffierecht dient over te gaan. Voor het college bestaat geen wettelijke grondslag om het verzoek van [appellant] om het door hem verschuldigde griffierecht aan hem te vergoeden, in te willigen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3267](#)

JnB2019, 964

CRvB, 16-09-2019 (publ. 30-09-2019), 17 6655 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 4:17

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. heeft het college terecht aangevoerd dat betrokkene hem onredelijk laat in gebreke heeft gesteld. In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:17 van de Awb (Kamerstukken II 2004-2005, 29 934, nr. 6, blz. 13) is over de

ingebrekestelling onder meer vermeld dat wat onredelijk laat is, niet in zijn algemeenheid kan worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend. Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan. I.c. is het tijdsverloop ruim veertien maanden. Dat is aanzienlijk langer dan het in de wetsgeschiedenis genoemde tijdsverloop van 'hooguit enkele weken'.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3047](#)

JnB2019, 965

Rechtbank Gelderland, 27-09-2019 (publ. 30-09-2019), AWB 18/2502

inspecteur van de Belastingdienst, Backoffice BPM, verweerder.

Awb 8:25

VERTEGENWOORDIGING. Weigeren gemachtigde. Als tegen een persoon ernstige bezwaren bestaan, dan kan de bestuursrechter ingevolge artikel 8:25 van de Awb deze persoon als vertegenwoordiger weigeren. Deze regel is ervoor bedoeld om partijen te beschermen tegen gemachtigden of raadslieden van wie moet worden aangenomen dat hun optreden ernstige schade kan toebrengen (PG Awb II, p. 415). Wat onder ernstige bezwaren moet worden begrepen kan heel verschillend zijn. Het kan gaan om gevallen van ernstige en evidente ondeskundigheid van een vertegenwoordiger. Ook kan het gaan om gemachtigden die herhaaldelijk de normale gang van zaken verstoren, eventueel onder bedreiging van geweld. Ook kan het gaan om personen die zich herhaaldelijk uitlaten op een manier die in het algemeen als zeer grievend en beledigend wordt ervaren (ABRS 29 november 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AZ3244](#)).

[ECLI:NL:RBGEL:2019:4361](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake no.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:4362](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoeding

JnB2019, 966

MK ABRS, 02-10-2019, 201802970/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk, appellant.

Wegenverkeerswet 1994

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2 lid 2 aanhef en onder a

NADEELCOMPENSATIE. VERKEERSBESLUIT. Het treffen van een verkeersmaatregel moet als een normale maatschappelijke ontwikkeling worden beschouwd. Voor de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico mocht het college aansluiting zoeken bij de in artikel 6.2,

tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro neergelegde ondergrens van 2% van het inkomen.

[...] [Afwijzing] verzoek van [wederpartij] om nadeelcompensatie [...].

[...] 1. Op [...] heeft het college besloten de dorpskern Langeweg gesloten te verklaren voor doorgaand vrachtverkeer (hierna: het verkeersbesluit). Het verkeersbesluit is met de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1246](#), onherroepelijk geworden.

[...] 11.1. Als uitgangspunt geldt dat het treffen van een verkeersmaatregel als een normale maatschappelijke ontwikkeling moet worden beschouwd, waarmee een ieder kan worden geconfronteerd en waarvan de nadelige gevolgen in beginsel voor rekening van de daardoor getroffen en mogen worden gelaten. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AQ1051](#). Voor het oordeel dat in dit geval van dit uitgangspunt moet worden afgeweken, bestaat geen grond. [...]

Dat het hier gaat om een verkeersmaatregel met een permanent karakter betekent niet dat geen drempel zou mogen worden toegepast. In dit geval heeft het college, in navolging van de SAOZ, voor de vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico aansluiting gezocht bij de in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro neergelegde ondergrens van 2% van het inkomen. In het betoog van [wederpartij] is geen grond te vinden voor het oordeel dat het college dat niet heeft mogen doen. In dit verband is van belang dat de afsluiting van de dorpskern voor doorgaand vrachtverkeer een met een oorzaak van planschade te vergelijken infrastructurele maatregel is, dat ook artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro berust op het algemene rechtsbeginsel van de gelijkheid voor de openbare lasten en dat de aard van de schade overeenkomstig is. Daar komt bij dat de 2%-drempel die is neergelegd in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro een minimum forfait is dat altijd geldt, ook als de schadeveroorzakende ontwikkeling niet als normaal kan worden beschouwd. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 12 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4034](#) en 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:336](#).

Nu het door de SAOZ vastgestelde schadebedrag, dat door [wederpartij] overigens niet is betwist, het minimum forfait van 2% niet overschrijdt, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat deze schade niet voor vergoeding in aanmerking komt. [...]
[ECLI:NL:RVS:2019:3327](#)

JnB2019, 967

CRvB, 26-09-2019 (publ. 01-10-2019), 18 5809 AW e.v.

minister van Justitie en Veiligheid.

Burgerlijk Wetboek (hierna BW) 6:119 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Artikel 6:119, eerste lid, van het BW bepaalt dat schadevergoeding, verschuldigd wegens vertraging in de voldoening van een geldsom, bestaat in de wettelijke rente van die som over de tijd dat de schuldenaar met de voldoening daarvan in verzuim is geweest. De strekking van deze bepaling brengt mee dat de daarin aangewezen gefixeerde hoogte van de schade ten gevolge van de vertraging in de vergoeding van een geldsom niet opzij kan worden gezet op de grond dat de rechthebbende meer schade heeft

geleden dan overeenkomt met de wettelijke rente. Verwijzing naar de arresten van de HR van 14 januari 2005, [ECLI:NL:HR:2005:AR0220](#) en [ECLI:NL:HR:2005:AR2760](#). Met de vergoeding van de wettelijke rente over het nabetaalde salaris, waartoe de minister i.c. al is overgegaan, wordt alle schade, ontstaan door de vertraging in de voldoening van een geldsom, geacht te zijn voldaan. Gelet hierop komen de door appellant opgevoerde schadeposten niet voor vergoeding door de minister in aanmerking.
[ECLI:NL:CRVB:2019:3097](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 968

ABRS, 02-10-2019, 201810163/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Voorst.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

HANDHAVING. DWANGSOM. LEGALISERING. Krantendistributiebedrijf in strijd met woonbestemming. De activiteiten vallen buiten de omschrijving van "aan huis verbonden bedrijf", nu de bedrijvigheid niet alleen werd uitgeoefend door een of meer bewoners van het perceel, maar ook door een derde.

Nu [appellant sub 2] geen aanvraag ter legalisering had gedaan en een dergelijke aanvraag ook niet te verwachten viel, hoefde het college niet nader te onderzoeken of legalisering mogelijk was.

[...] het college [heeft] [...] onder oplegging van een dwangsom gelast de activiteiten voor krantendistributie en krantenbezorging [...] te staken en gestaakt te houden.

[...] 3.3. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de krantendistributie in overeenstemming is met de bestemming "Wonen-1". Geen sprake is van een aan huis verbonden bedrijf als bedoeld in artikel 9, lid 9.1, onder b, van de planregels. Een krantendistributiebedrijf behoort niet tot de bedrijven die op de Staat van Bedrijfsactiviteiten zijn genoemd in de categorieën 1 en 2. Bovendien heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat de activiteiten buiten de omschrijving van "aan huis verbonden bedrijf" vallen, nu de bedrijvigheid niet alleen werd uitgeoefend door een of meer bewoners van het perceel, maar ook door een derde. Deze derde was in dienst van de Persgroep en had, zo heeft [appellant sub 2] ter zitting naar voren gebracht, als verantwoordelijke voor de krantendistributie een controlerende taak. Anders dan [appellant sub 2] veronderstelt, maakt de omstandigheid dat deze derde in zijn controlerende taak geen actieve rol bij de krantendistributie had niet dat aan zijn aanwezigheid ten behoeve van de krantendistributie geen betekenis toekwam. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat het bedrijfsmatige karakter van de krantendistributie, waarvoor gedurende zes dagen per week in de vroege ochtend activiteiten en vervoersbewegingen van en naar het perceel plaatsvinden, een ruimtelijke uitstraling heeft die niet valt te rijmen met de woonfunctie. De door [appellant sub 2] naar voren gebrachte omstandigheid dat het perceel deel uitmaakt van een

bedrijventerrein, waarop ook veel andere bedrijvigheid plaatsvindt, doet hier niet aan af. Het perceel maakt zelf geen deel uit van de gronden met de bestemming "Bedrijventerrein". Uit de nabijheid van gronden met die bestemming volgt niet dat andere maatstaven moeten worden aangelegd bij de beoordeling of de ruimtelijke uitstraling van activiteiten te rijmen valt met de woonfunctie.

[...] 6.1. Om te kunnen aannemen dat concreet zicht op legalisering van een met een bestemmingsplan strijdige situatie bestaat, is ten minste nodig dat een aanvraag ter legalisering is of wordt gedaan. Als [appellant sub 2] meende dat de krantendistributie op zijn perceel gelegaliseerd had kunnen worden, ondanks de uiteenzetting van het college in zijn besluit van 18 januari 2018 dat het dit uit ruimtelijk oogpunt onwenselijk acht, was het aan [appellant sub 2] om een dergelijke aanvraag in te dienen. Vaststaat dat [appellant sub 2] dit niet heeft gedaan. Dat hij daarvan heeft afgezien op grond van gestelde mededelingen van ambtenaren, dient voor zijn rekening te blijven. Nu [appellant sub 2] geen aanvraag ter legalisering had gedaan en een dergelijke aanvraag ook niet te verwachten viel, hoefde het college niet nader te onderzoeken of legalisering mogelijk was. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3316](#)

JnB2019, 969

ABRS, 02-10-2019, 201810062/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Lingewaard.

Awb 5:35, 5:37 lid 1

INVORDERING. VERJARING. Dwangsombesluiten. Een aanmaning stuit de verjaring van de bevoegdheid tot invordering van een dwangsom eerst, nadat de hoogte van een verbeurde dwangsom bij besluit is vastgesteld en dit besluit op juiste wijze is bekendgemaakt. Een aanmaning is immers een drukmiddel om de aangeschrevene ertoe te bewegen een verschuldigd bedrag alsnog te betalen. Daarvoor is vereist dat de betalingsverplichting en de hoogte van het verschuldigde bedrag is vastgesteld en aan de betrokkene kenbaar is gemaakt. Daartoe dient het invorderingsbesluit. Verwijzing naar de uitspraak van 28 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3279](#). Voor verlening van uitstel is niet noodzakelijk dat de betalingsverplichting en de hoogte van het verschuldigde bedrag zijn vastgesteld, zodat daarvoor niet is vereist dat een invorderingsbesluit is genomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3320](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 970

MK ABRS, 25-09-2019, 201802010/1/A1

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 aanhef en onder b

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 5.4

WABO-milieu. De onderzoeks- en actualiseringsplicht, neergelegd in onder meer de artikelen 2.30, eerste lid, en 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo, verplicht het bevoegd gezag ertoe om de voorschriften van een vergunning te wijzigen indien technische ontwikkelingen of ontwikkelingen van de kwaliteit van het milieu daartoe aanleiding geven. Daarbij gaat het om ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan na vergunningverlening. Aan deze regeling is inherent dat de voorschriften er mede toe kunnen strekken dat de bestaande en vergunde installatie van een inrichting op onderdelen moet worden gewijzigd, ook als de installatie in overeenstemming was met eerder geldende normen en was goedgekeurd. Uit artikel 5.4 van het Bor volgt dat het college hierbij rekening dient te houden met BBT-conclusies en informatiedocumenten.

Het bevoegd gezag mag in de vergunningvoorschriften in de regel volstaan met verwijzingen naar normdocumenten. Het hoeft niet steeds in de vergunningvoorschriften nader te specificeren welke onderdelen van de genoemde normdocumenten dienen te worden nageleefd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3247](https://ecli.nl/RVS:2019:3247)

Overige jurisprudentie milieu:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 30-09-2019 (publ. 01-10-2019), HAA 19/1215 e.v. ([ECLI:NL:RBNHO:2019:8069](https://ecli.nl/RBNHO:2019:8069));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 03-09-2019 (publ. 01-10-2019), UTR 17/2780-T ([ECLI:NL:RBMNE:2019:4200](https://ecli.nl/RBMNE:2019:4200)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 971

CRvB, 26-09-2019, 18/36 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1

AOW. GEHUWD. INWONEND MEERDERJARIG KIND. DISCRIMINATIE. De SvB heeft aan appellant terecht een ouderdomspensioen toegekend naar de norm van een gehuwde.

Raad: 3. In hoger beroep heeft appellant aangevoerd dat er wel sprake is van discriminatie, omdat gehuwden met een inwonend meerderjarig kind anders worden behandeld dan ongehuwden met een inwonend meerderjarig kind. [...]

4.4. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant gehuwd is en ingevolge artikel 1 van de AOW en het beleid van de SvB niet kan worden aangemerkt als ongehuwd. [...]

4.5. Gelet op het verhandelde ter zitting stelt de Raad in de eerste plaats vast dat appelllant met deze procedure in wezen wenst te bereiken dat de Svb twee ongehuwden die een gezamenlijke huishouding voeren met een meerderjarig kind, weer gelijk zal gaan stellen met gehuwden; niet omdat dat voor appelllant zou leiden tot een hoger AOW-pensioen, maar opdat ongehuwd samenwonenden met een meerderjarig kind, die in zijn ogen in een vergelijkbare positie verkeren, ook geen recht krijgen op een hoger AOW-pensioen. De Raad kan hierover geen oordeel geven, omdat beoordeling van een rechtsvraag uitsluitend plaatsvindt als dit van betekenis is voor de beslechting van het geschil over het voorliggende besluit. Daarvan is in dit geval geen sprake.

4.6. Ten overvloede wordt het volgende opgemerkt. In de rechtspraak van de Raad is al verschillende malen geoordeeld dat, gezien de sociale, persoonlijke en juridische gevolgen die een huwelijk met zich meebrengt, er voldoende rechtvaardiging is om voor de toepassing van de AOW het hier aan de orde zijnde onderscheid tussen gehuwden en ongehuwden – voor zover deze al als gelijke gevallen zijn aan te merken – geoorloofd te achten. Verwezen wordt onder andere naar de uitspraak van de Raad van 1 februari 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:345](#)). Zou al sprake zijn van een verschil in behandeling dat in strijd is met het verbod van discriminatie, dan ligt het overigens in een geval als het onderhavige in beginsel niet op de weg van de rechter om te oordelen op welke wijze de Svb of de wetgever deze discriminatie dient op te heffen. In dit verband wordt het arrest van de Hoge Raad van 8 december 2017 ([ECLI:NL:HR:2017:3081](#)) van belang geacht. [ECLI:NL:CRVB:2019:3100](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 972

MK CRvB, 25-09-2019 (publ. 01-10-2019), 16/4806 AWBZ

Stichting Zorgkantoor Menzis.

AWBZ

Besluit zorgaanpakken (Bza) 6

AWBZ. De Raad oordeelt dat de hotelovernachtingen, die normaal gesproken niet als begeleiding in de zin van artikel 6 van het Bza zouden kunnen gelden, in het uitzonderlijke geval van appellante, die aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt, wel als zodanig moeten worden aangemerkt.

Raad: 4.3. Met betrekking tot het budgetjaar 2014 hebben partijen de Raad bericht dat het hoger beroep beperkt is tot de vraag of de in geschil zijnde hotelovernachtingen moeten worden aangemerkt als - kort gezegd - AWBZ-zorg. [...]

4.7. De Raad oordeelt dat de hotelovernachtingen, die normaal gesproken niet als begeleiding in de zin van artikel 6 van het Bza zouden kunnen gelden, in het uitzonderlijke geval van appellante, die aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt, wel als zodanig moeten worden aangemerkt. Appellante heeft forse beperkingen in de sociale redzaamheid en het sociale functioneren. Het staat vast dat zij 's nachts is aangewezen op iemand die voorkomt dat zij als gevolg van de dan intredende

dissociatieve toestand gaat dwalen en dat de nachtportiers van het hotel waar appellante verblijft hierin kunnen voorzien en dat ook doen. Dat appellante gedurende al die jaren toch enkele malen 's nachts het hotel heeft weten te verlaten, doet hieraan niet af. De gemaakte afspraken en de gang van zaken rondom het verblijf van appellante in het hotel, zoals weergegeven in overweging 4.6, worden bevestigd door nachtportier [naam portier] van [naam hotel 2] in een verklaring van maart 2019. Verder staat voldoende vast dat voor appellante geen andere vorm van toezicht in de nacht beschikbaar is. Uit een verklaring van 11 maart 2019 van psychiater-psychotherapeut T.H. Que blijkt immers dat een contra-indicatie bestaat voor opname in een instelling, omdat die ertoe zal leiden dat appellante in een voortdurende toestand van dissociatie komt te verkeren. Verder is onweersproken dat appellante naast het aan haar verstrekte pgb over onvoldoende aanvullende financiële middelen beschikt om zelf iemand in te huren die de nodige toezicht op haar houdt. Onder deze zeer bijzondere omstandigheden brengt een redelijke uitleg van artikel 6 van het Bza met zich mee dat de bijzondere diensten van de nachtportiers voor appellante moeten worden aangemerkt als het overnemen van toezicht als bedoeld in het derde lid, aanhef en onder c, van deze bepaling. Het zorgkantoor heeft dan ook ten onrechte aangenomen dat de hotelovernachtingen in dit geval niet zijn aan te merken als AWBZ-zorg. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:3087](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenwet

JnB2019, 973

MK ABRS, 02-10-2019, 201809325/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verordening (EU) 165/2014 32 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Arbeidstijdenwet 4:3, 10:5, 10:7

Wetboek van Strafrecht 23

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.4:13, 8:1, 10:7 lid 1

Regeling tachograafkaarten 11

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer

(wegvervoer) 2016 (Beleidsregel) 2, 4, 5

ARBEIDSTIJDENWET. Boete. Toezicht op juiste werking en juiste gebruik van bestuurderskaart. In dit geval heeft de minister niet aangetoond dat [appellante] haar toezichtsverplichting van artikel 2.4:13, tweede lid, van het Atbv, in samenhang gelezen met artikel 32, eerste lid, van Verordening (EU) 165/2014 niet is nagekomen. Verwijzing naar ABRS 12-09-2018

[ECLI:NL:RVS:2018:2987.](#)

De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat in de Beleidsregel ten onrechte in een regeling is voorzien op grond waarvan het maximale boetebedrag bij een bedrijfsinspectie lager is dan het maximale boetebedrag bij een wegcontrole.

[ECLI:NL:RVS:2019:3301](https://ecli.nl/RVS:2019:3301)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 974

MK CRvB, 18-09-2019 (publ. 30-09-2019), 18/1029 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.1, 1.5, 7.1, 11.5

STUDIEFINANCIERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Gelet op de bedoeling van de wetgever is het door de minister gevoerde – op artikel 11.5 van de Wsf 2000 gebaseerde – beleid inhoudelijk gezien niet onredelijk en kan dat de terughoudende rechterlijke toetsing doorstaan. De in het beleid gestelde formele voorwaarde, inhoudende dat de studerende lopende het betreffende studiejaar een op de bijzondere situatie toegespitste en onderbouwde aanvraag om een uitwonendenbeurs moet hebben gedaan, kan daarentegen de aan te leggen terughoudende rechterlijke toetsing niet doorstaan.

De minister heeft betrokkene vanaf 1 februari 2016 als thuiswonende studerende aangemerkt en, als gevolg daarvan, de hoogte van de toegekende studiefinanciering over de maanden februari 2016 tot en met augustus 2016 aangepast. Een bedrag van € 1.447,60 is daarbij van betrokkene teruggevorderd.

Raad: 4.2. In geschil is de herziening van de studiefinanciering naar de norm voor een thuiswonende studerende over de periode van februari 2016 tot en met augustus 2016 en de daaruit voortvloeiende terugvordering. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene gedurende deze periode in de brp stond ingeschreven onder hetzelfde adres als haar ouders. Betrokkene heeft in die periode dan ook niet voldaan aan de verplichtingen om in aanmerking te komen voor studiefinanciering naar de norm voor een uitwonende studerende, zoals door de wetgever is bepaald in artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000. Daarom is zij in die periode voor haar recht op studiefinanciering niet aan te merken als een uitwonende studerende. [...]

4.4. Uit het verhandelde ter zitting van de Raad en de gedingstukken, gezien in onderling verband, is gebleken dat de minister bij de uitoefening van zijn bevoegdheid om onder toepassing van de hardheidsclausule af te wijken van artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000 (niet gepubliceerd) beleid voert. Dit beleid houdt in dat de studerende die tijdelijk (gedurende maximaal acht maanden) in het buitenland verblijft voor een onderdeel van een Nederlandse opleiding (bijvoorbeeld een stage) en in die periode in de brp onder het adres van (één van) zijn ouder(s) ingeschreven staat, voor die periode op aanvraag een uitwonendenbeurs wordt toegekend onder de voorwaarde dat de studerende de minister tijdig, dat wil zeggen binnen het studiejaar waar de toekenning van de uitwonendenbeurs betrekking op heeft, op de hoogte stelt van deze bijzondere situatie en daarvan bewijs

levert. Een dergelijke aanvraag kan in beginsel vormvrij worden gedaan, maar bij voorkeur dient deze te worden gedaan met het formulier 'Aanvraag Ov-vergoeding buitenland en/of uitwonendenbeurs' dan wel online met de applicatie 'Aanvragen Ov-vergoeding buitenland'. De voorwaarde dat de, met bewijsstukken onderbouwde, op de bijzondere situatie toegespitste aanvraag tijdens het betreffende studiejaar moet zijn gedaan is gesteld in aansluiting bij het bepaalde in artikel 3.21, derde lid, van de Wsf 2000. Uit dit beleid volgt dat een enkele, tijdige, aanvraag om een uitwonendenbeurs waarbij eerst na afloop van het studiejaar melding wordt gedaan, en bewijs wordt geleverd van de bijzondere situatie, de minister geen aanleiding geeft tot toepassing van de hardheidsclausule.

4.5. De situatie van tijdelijk verblijf in het buitenland wegens het volgen van een aantal vakken wordt in de [...] wetsgeschiedenis expliciet genoemd als een geval waarin het niet nakomen van de verplichtingen van artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000 niet verwijtbaar is. Gelet op de bedoeling van de wetgever is het door de minister gevoerde – op artikel 11.5 van de Wsf 2000 gebaseerde – beleid inhoudelijk bezien niet onredelijk en kan dat de terughoudende rechterlijke toetsing doorstaan.

4.6. De in het beleid gestelde formele voorwaarde, inhoudende dat de studerende lopende het betreffende studiejaar een op de bijzondere situatie toegespitste en onderbouwde aanvraag om een uitwonendenbeurs moet hebben gedaan, kan daarentegen de aan te leggen terughoudende rechterlijke toetsing niet doorstaan. Uit de [...] wetsgeschiedenis wordt afgeleid dat de wetgever de feitelijke situatie bepalend acht. Is deze van dien aard dat het niet voldoen aan de verplichtingen van artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000 niet verwijtbaar te achten is, dan bestaat aanspraak op een uitwonendenbeurs met toepassing van de hardheidsclausule. Het stellen van een termijn waarbinnen van de bijzondere situatie, onder overlegging van bewijs, melding moet zijn gemaakt als voorwaarde voor toepassing van de hardheidsclausule vindt geen steun in de wetsgeschiedenis. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 2010/11, 32 770, nr. 3, blz. 5 en 6) volgt dat ook achteraf bewijs kan worden geleverd van een situatie waarin het niet nakomen van de verplichtingen van artikel 1.5, eerste lid, van de Wsf 2000 niet verwijtbaar wordt geacht met als gevolg dat in een dergelijke situatie van herziening en terugvordering dient te worden afgezien. De minister heeft ter zitting ook niet duidelijk kunnen maken welk redelijk doel gemoeid is met het stellen van deze formele voorwaarde.

4.7. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene in bezwaar het bewijs heeft geleverd dat zij in verband met een stage voor haar Nederlandse opleiding van februari 2016 tot en met augustus 2016 in Gent, België, heeft verbleven. Nu betrokkene voorts tijdig een uitwonendenbeurs over die periode heeft aangevraagd is, gelet op wat is overwogen in 4.5 en 4.6, de toekenning van een uitwonendenbeurs over die periode rechtmatig geweest. Dit betekent dat de toekenning niet is gebaseerd op onjuiste gegevens zodat de bevoegdheid tot herziening op grond van artikel 7.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wsf 2000 in de aan de orde zijnde periode ontbreekt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3112](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 18 september 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3092](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 975

MK ABRS, 02-10-2019, 201809787/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (raad).

Wet op de rechtsbijstand 14, 15, 17

Inschrijvingsvoorwaarden advocatuur 2016

Raad voor rechtsbijstand Maatregelbeleid

RECHTSBIJSTAND. Doorhaling inschrijving van advocaat voor de specialisatie asiel- en vluchtelingenrecht. De wijze van beoordeling door de raad of een advocaat ingeschreven kan blijven staan, acht de Afdeling niet onredelijk. Uit deze wijze van beoordeling volgt ook dat, anders dan [appellant sub 2] stelt, de raad, indien niet aan de Inschrijvingsvoorwaarden is voldaan, de omstandigheden van het geval bij de beoordeling betreft.

[ECLI:NL:RVS:2019:3310](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

MVV

JnB2019, 976

MK ABRS, 30-09-2019, 201900745/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 4 lid 5, 17

Richtsnoeren voor de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn paragraaf 7.4

Vb 2000 3.14 a

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Anders dan voorheen is de Afdeling van oordeel dat uit het arrest Noorzia niet volgt dat indien aan de afwijzing van een mvv-aanvraag ten grondslag is gelegd dat niet is voldaan aan de leeftijdseis van 21 jaar, ieder onderzoek naar de feiten en omstandigheden van het individuele geval achterwege kan blijven.

Anders dan voorheen door de Afdeling, in onder meer de uitspraak van 25 april 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:1413](#)], is overwogen, is de Afdeling met de rechtbank en de vreemdeling van oordeel dat uit het arrest Noorzia [Hof van Justitie, 17 juli 2014, Noorzia tegen Oostenrijk, [ECLI:EU:C:2014:2092](#)] niet volgt dat indien aan de afwijzing van een mvv-aanvraag ten grondslag is gelegd dat niet is voldaan aan de leeftijdseis van 21 jaar, ieder onderzoek naar de feiten en omstandigheden van het individuele geval achterwege kan blijven. De rechtbank heeft terecht verwezen naar artikel 4, vijfde lid, gelezen in samenhang met artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, paragraaf 7.4 van de Richtsnoeren en de in haar uitspraak vermelde jurisprudentie van het Hof die

duidt op het maken van een belangenafweging. De rechtbank heeft de staatssecretaris dan ook terecht niet gevolgd in zijn standpunt dat geen onderzoek plaats hoefde te vinden naar de feiten en omstandigheden in het individuele geval als de vreemdeling en referent niet voldoen aan de gestelde minimumleeftijd van 21 jaar. Dit betekent dat de staatssecretaris voor ieder individueel geval een beoordeling van alle relevante factoren moet maken. Het moet hierbij gaan om de door de betrokken vreemdeling naar voren gebrachte zwaarwegende belangen. Gelet op het doel van het stellen van het leeftijdsvereiste, betere integratie en voorkomen van gedwongen huwelijken, kunnen deze belangen slechts in uitzonderlijke gevallen aanleiding geven om af te wijken van de algemene minimumleeftijdseis van 21 jaar.

[ECLI:NL:RVS:2019:3289](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 977

MK ABRS, 02-10-2019, 201904601/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a d

ASIEL. Opvolgende aanvraag. Omdat de vreemdeling geen origineel van de fatwa heeft kunnen overleggen, heeft de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd dat geen sprake is van een nieuw element of nieuwe bevinding. Te meer, omdat de staatssecretaris voor Pakistan christenen als risicogroep heeft aangemerkt.

2. Aan de niet-ontvankelijkverklaring van die opvolgende asielaanvraag heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de vreemdeling geen nieuwe elementen of bevindingen heeft aangevoerd. De fatwa kan niet als zodanig worden aangemerkt, gegeven het feit dat Bureau Documenten in zijn rapport van 29 januari 2019 heeft geconcludeerd dat de authenticiteit van de fatwa niet kan worden beoordeeld omdat het een kopie betreft. [...]

3.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat sprake is van een andere situatie dan in het arrest M.A. tegen Zwitserland [[ECLI:CE:ECHR:2014:1118JUD005258913](#)]. In die zaak was sprake van een eerste asielaanvraag. Verder heeft de rechtbank terecht overwogen dat de authenticiteit van een document moet vaststaan om als nieuw element of nieuwe bevinding te kunnen worden aangemerkt en dat het bij een opvolgende aanvraag aan de vreemdeling is om die authenticiteit met gegevens of bescheiden te staven (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2394](#)). De rechtbank heeft echter niet onderkend dat dit niet geldt als de vreemdeling geen origineel van de fatwa heeft kunnen overleggen, gegeven de aard van een fatwa. Uit de nadere reactie van de staatssecretaris blijkt ook dat de staatssecretaris in dit geval ervan uitgaat dat de vreemdeling geen origineel kan overleggen. Omdat de vreemdeling geen origineel heeft kunnen overleggen en de brief van 4 mei 2019 van [persoon] heeft overgelegd, heeft de staatssecretaris onvoldoende

gemotiveerd dat geen sprake is van een nieuw element of nieuwe bevinding. Te meer, omdat de staatssecretaris voor Pakistan christenen als risicogroep heeft aangemerkt (paragraaf C7/21.3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000). De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2019:3336](https://ecli.nl/RVS:2019:3336)

JnB2019, 978

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-09-2019, NL19.14140
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ASIEL. Wettelijke basis om uitstel van vertrek te verlenen zonder inhoudelijke toets van artikel 64 Vw ontbreekt. Beroep gegrond.

14. De rechtbank stelt in dit verband vast dat door verweerder in het bestreden besluit uitstel van vertrek wordt verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000 voor een periode van maximaal zes maanden, te weten van 20 juni 2019 tot 14 december 2019, of zoveel korter tot het moment waarop op de ambtshalve beoordeling is beslist. Ter zitting is partijen door de rechtbank voorgehouden of in de meeromvattende beschikking, waarbij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt afgewezen op grond van artikel 31 van de Vw 2000 als ongegrond in de verlengde asielprocedure, ambtshalve dient te worden beoordeeld of er reden is voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en dat derhalve zonder deze beoordeling of het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden verantwoord is om te reizen geen (tijdelijk) uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000 had mogen worden verleend. Gebleken is dat verweerder in dit geval heeft besloten om ambtshalve aan eiser (tijdelijk) uitstel van vertrek te verlenen voor de duur van maximaal zes maanden tot het moment waarop op de ambtshalve beoordeling is beslist. Dit betreft in dit geval dus evenwel geen beoordeling in de meeromvattende beschikking of er reden is voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en aan eiser, bij het besluit waarin ook de asielaanvraag is afgewezen, om die reden uitstel van vertrek verleend. Hoewel uit artikel 6.1e van het Vb 2000 niet blijkt dat aan een beoordeling voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 een medische rapportage ten grondslag moet liggen, laat dit onverlet dat wel door verweerder dient te worden beoordeeld of uitzetting achterwege blijft zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling (of een gezinslid) niet verantwoord is om te reizen. Gelet op het voorgaande is het verlenen van uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000 zonder deze beoordeling in de meeromvattende beschikking naar het oordeel van de rechtbank dan ook in strijd met artikel 6.1e van het Vb 2000 en paragraaf A3/7.2.3 van de Vc 2000. Het standpunt van verweerder ter zitting dat deze handelwijze is vastgelegd in Werkinstructie 2018/16 kan hier niet aan af doen, nu uit het systeem van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit volgt dat de meeromvattende beschikking een inhoudelijke toets aan –onder meer- artikel 64 Vw bevat en er overigens geen rechtsgrond bestaat om uitstel van vertrek te verlenen enkel omdat er nog geen inhoudelijke beoordeling heeft kunnen plaatsvinden en wel een meeromvattende beschikking op de asielaanvraag wordt genomen om te kunnen voldoen aan de beslistermijnen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:10250](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 979

MK ABRS, 30-09-2019, 201803222/1/V1 en 201900384/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 8

OPVANG. De staatssecretaris is niet inactief of onverschillig gebleven door bij het aanbod van verblijf in de VBL te blijven en de vreemdeling te hebben gewezen op de huisarts daar, en hij heeft dat deugdelijk gemotiveerd. Voor zover de door een vreemdeling gevraagde zorg niet noodzakelijk maar alleen wenselijk is, kan vanuit de artikelen 3 of 8 van het EVRM voor de staatssecretaris geen verplichting worden aangenomen om die zorg op enigerlei wijze te faciliteren.

Inleiding

1. De meerderjarige vreemdeling verblijft niet rechtmatig in Nederland en heeft lichamelijke en psychische problemen. Niet in geschil is dat de staatssecretaris de vreemdeling onderdak in de VBL heeft aangeboden en hem erop heeft gewezen dat hij daar gebruik kan maken van - medische - voorzieningen, maar dat hij dit heeft geweigerd. Deze uitspraak gaat over de vraag of medische problemen ertoe kunnen leiden dat de staatssecretaris ingevolge de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet met dat aanbod kan volstaan.

Toetsingskader

3. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 26 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3415](#), het kader uiteengezet voor de opvang van een niet rechtmatig in Nederland verblijvende meerderjarige vreemdeling. Uit die uitspraak volgt dat de staatssecretaris kan volstaan met het aanbod van verblijf in de VBL en daarbij de voorwaarde mag stellen dat een vreemdeling zich vooraf bereid verklaart mee te werken aan zijn vertrek uit Nederland. De staatssecretaris mag in bijzondere omstandigheden die voorwaarde niet van tevoren stellen, bijvoorbeeld als blijkt dat een vreemdeling vanwege zijn psychische gesteldheid, in elk geval voorlopig, niet in staat kan worden geacht de gevolgen van zijn handelen en nalaten te overzien. De Afdeling heeft in die uitspraak verder overwogen dat de staatssecretaris terecht ervan uitgaat dat alle zorg die medisch noodzakelijk is in de VBL voorhanden is. De Afdeling heeft hierbij gewezen op artikel 10, tweede lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 122a van de Zorgverzekeringswet. Tot slot heeft de Afdeling in die uitspraak overwogen dat het voorgaande niet afdoet aan de op die vreemdeling rustende plicht om Nederland uit eigen beweging te verlaten.

Toepassing op deze zaak

3.1. Uit de beslissing *Hunde* [EHRM van 5 juli 2016, *Hunde tegen Nederland*, [ECLI:CE:ECHR:2016:0705DEC001793116](#)], § 5 en 59, volgt dat artikel 3 van het EVRM de overheid niet verplicht tot het bieden van meer voorzieningen aan afgewezen

asielzoekers dan de VBL en de zogeheten gemeentelijke Bed-, Bad- en Broodvoorzieningen; zie ook de beslissing van het EHRM van 15 februari 2018, Said Good tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2018:0123DEC005061312](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2018/0123dec005061312), § 22. Met deze ondersteuning kan niet worden gezegd dat de Nederlandse autoriteiten tekort zijn geschoten in hun verplichtingen onder artikel 3 van het EVRM door inactief of onverschillig te blijven, aldus het EHRM. [...]

3.2. De staatssecretaris is dan ook niet inactief of onverschillig gebleven door bij het aanbod van verblijf in de VBL te blijven en de vreemdeling te hebben gewezen op de huisarts daar, en hij heeft dat deugdelijk gemotiveerd. Voor zover de door een vreemdeling gevraagde zorg niet noodzakelijk maar alleen wenselijk is, kan vanuit de artikelen 3 of 8 van het EVRM voor de staatssecretaris geen verplichting worden aangenomen om die zorg op enigerlei wijze te faciliteren.

[ECLI:NL:RVS:2019:3281](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2019/3281)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 980

HvJEU (Eerste kamer), 03-10-2019, C-70/18

Nederland tegen A, B, P.

Besluit nr. 1/80 13

ASSOCIATIEOVEREENKOMST TURKIJE EN BESLUIT 1/80. Beantwoording prejudiciële vragen Afdeling over biometrische gegevens in de vreemdelingenadministratie.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 13 van besluit nr. 1/80 [...], moet aldus worden uitgelegd dat een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die de afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf aan onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, afhankelijk stelt van de voorwaarde dat hun biometrische gegevens worden afgenomen, vastgelegd en bewaard in een centraal bestand, een „nieuwe beperking” in de zin van die bepaling vormt. Die beperking wordt echter gerechtvaardigd door het doel om identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden.

[ECLI:EU:C:2019:823](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2019/823)

Bij dit arrest heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 981

HvJEU (Derde kamer), 03-10-2019, C-302/18

X tegen België.

Richtlijn 2003/109/EG 5 lid 1 a

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG [Langdurig ingezetenerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen

inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.

[ECLI:EU:C:2019:830](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2019/830)

JnB2019, 982

HvJEU (Eerste kamer), 02-10-2019, C-93/18

Ermira Bajratari tegen Ierland.

Richtlijn 2004/38/EG 7 lid 1 b

VERBLIJFSRICHTLIJN. Artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38/EG [Verbljfsrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat een minderjarige Unieburger ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf een onredelijke belasting vormt voor het socialebijstandstelsel van het gastland, als deze bestaansmiddelen afkomstig zijn van de inkomsten die zijn vader, een derdelander die in dat gastland niet beschikt over een verblijfs- en arbeidsvergunning, verwerft uit arbeid die op onrechtmatige wijze wordt verricht.

[ECLI:EU:C:2019:809](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2019/809)

[Naar inhoudsopgave](#)